

Явор Милушев

АПОКЊРИО

За
воаяжа на
една овца от
стадото
на
пастира

Пътеводител на воаяжа

Въведение	7
	Георги Тошев
Една книга призив да мислим и съпреживяваме света в цялата му пълнота и богатство!	8
	Проф. д-р Михаил Неделчев
Прераждането на феникса	11
Плочките на доминото и защо Евридика изчезнала в подземното царство на Хадес	26
Миниатюрен валс и ангел с разперени криле	55
Паметта на Байкушевата мура	87
За мидите, рапаните и защо потъват Атлантидите	120
Бетовен и Салиери; Швейк и Шекспир; Светлините на Айфеловата кула.....	152
Ной и Ньой. Еврика не е име на мол. Тестостеронът на властта. От рибен мехур гайда не става	171
Кърмилка на мозъка. Граната сред учениците. Зърно в гумното на правото	181
Острите камъни, обяд в Юнион клуб и камъчетата на Хензел и Гретел.....	189
Търновска конституция, щъркели, Народен съд и чайка в буреносно небе	201
Под синята коприна на зората.....	206
Мирис на хляб. Как Еленица пристанала на Милош и камбаната на Църквето.....	230
Има ли Дядо Коледа и какво е хоро в 33/16 такт според Библията.....	237

Обикновени хора с необикновена мисъл и вечната епоха на „Азбучна молитва“	244
Две китайчета на волска каруца и песента на жътварите	253
Вермут Cinzano, Ludwig van и коняк Godet са биз-бизе.....	259
Жътварска за дядо, гласове от стари вестници и гласът на Паисий	265
Аурата и алюра на хора с наследена отговорност към обществото	275
Папите и Нострадамус, осколка от бомба и сватбени свещи с бяла панделка	286
Гроба на св. Кирил Философ, папска тиара и патриаршеска корона, чесън и кръстче.....	298
Прага, паметник на Сталин, бонбони в изповедалнята, барон Мюнхаузен.....	305
Девет восьмични печата с монограм „М“	320
Пистолет, инфаркт, borsalino Trionfo, Гьоте и Раковски	329
Цар и бодигард	349
Стената. Карел Маркс и Карл Маркс.	
Ve vor a Lula. Дар Ветер и Дарт Вейдър	358
Челентано, Питагор, Кант и маркс-ленинизмът.....	368
Йохан Щраус, Бийтълс, комунистическо възпитание и панта рей.....	377
Максим Горки, грегорианска песен на делфините, български чадър и лакримозата на Моцарт	390
Салто мортале към Прага и салто мортале към София.....	402
Писмо на филистер, забравена лула и как стоят нещата.....	431
Пикасо, социализъм с човешко лице, джобен Omega и ръчен Cornavin.....	442
Две хиляди думи, Златен Орфей, Пражка пролет, Тур дьо Франс, Аполо 11	453
Малки крачки към признанието. Любен Гройс.....	466
Лондон. Макбет и Човек за всички времена	479
Послеслов	493

Много исках Явор Милушев да напише книга за пътя.
Неговият. На семейството му.
Извървеният през последните години.
Настоявах да сподели срещите си с личности, които движат света.
Да ни направи съпричастни на събития, които променят хода на историята.
Явор е разказвач, който обичам да слушам.
При него историите имат дълбочина. И фактология.
Но притежават и почти забравения или забранен днес анализ на случки,
факти, дела и документи.
Апокрифната му книга съдържа познание за човека.
Написана е с любов и вяра, че историята има своя логика. И животът подрежда.
„Апокриф за воаяжа на една овца от стадото на пастира“ отдава значение на заслужилите.
Безпогрешно отправя на бунниците статистите – политически и артистични.
Авторът вярва в силата на духа и отсява важното от дреботемиято.
Помни.
Във време на безпамятност да си спомняш е проклетие.
Да подредиш фактите е мисия. Да анализираш е табу.
Ценността на тази книга е в споделянето.
В преживяването, а не в отразяването на действителността.
Явор притежава стил на писател, който се допитва до историята.
Той безпогрешно свързва миналото с настоящето. Отправя поглед към бъдещето.
Езикът му е увлекателен и провокативен. Понякога суров, но честен.
Харесвам неговата прякост. Болезненият му стремеж към истина.
В тази книга Явор Милушев се изкушава от политически събития.
Познава ги, допълва ги със свои разсъждения, подрежда пъзела на времето.
Книгата е пътуване през епохи и граници.
Автобиография и ... не съвсем.
Личен портрет.
Смисъл.
Пространство, в което да се намерим.

Георги Тошев

Цар и богигард

Пренската гимназия е на мястото, където започнах образованието си в „Неофит Рилски“. Там упражнявам правото си на глас. Пред секцията пак умислени хора, някой казва, дотука бяха, друг, ще видим тая работа. Нахмурени застъпници на партии преценяват кой за кого. Светът се вслушвал какво ще каже Ламартин в парламента, в стаята, дето поне цокълът би могъл да е по-френски, гласуват за кандидати, дето две думи не могат да вържат. Гласоподаватели излизат, отървали се от бреме, и поемат в ежедневието, „toujours poussés vers de nouveaux rivages“, от бряг на бряг отнасяни.

Първолаците от „Неофит Рилски“ се събирате благодарение на съученика ни Огнян Марашлиев. По идея на Богдан Глишев, чудесен артист, патриот и преводач, на 24 май пяхме „Върви народе възродени“ пред „Света София“. После с Теодорка Младенова, историк, и Тин Чипев, от книжарската династия, ни разказаха, че когато подготвяли строежа на гимназията, изхвърляли архива на старото ни училище и чистачка тъпчела портрета на фашисткия цар Симеончо. То цар Борис III нямал нищо общо с фашизма, камо ли невръстният му наследник. Като ученичка и на нея вдигнали бележките по повод неговото раждане. Дошло ново време и чистачката тъпчела върху портрет с подпис на Симеончо. Чистачката си останала чистачка, но с положение.

За откриването на изложбата в Народната библиотека по повод десетгодишнината, откак Симеон Саксбургготски пое републиканското управление, ме бяха помолили да кажа нещо. Започнах с шега, че с него сме съученици от „Нео-

фит Рилски“. Малолетен, но цар, обучавал се в двореца и няма съученици, но се усмихна. Преди това по повод стогодишнината на Независимостта предложих на министъра на културата да инициираме издаването на албум със съдействието на Министерството на външните работи, архивите и Народната библиотека и подготвиха богата изложба. Обещанията за светло бъдеще са само фрази, ако заедно не се помирим с историята. Заради поста реших да няма мое есе в албума, в заглавието „Епохата на цар Фердинанд I. Завръщането на България в Европа“ вложих, каквото казах в словото, за обвързването в логичен ред на Освобождението, Съединението и Независимостта. Че завръщането ни в Европа е цел на далновидните ни политици, че с преминаването на княз Борис към православната църква българският княз чертае далечните перспективи на държавата и от възшествието му на престола лайтмотив в неговата политика е постигането на независимост. Неговият внук Симеон Сакскобургготски каза в словото си, че се надява завръщането ни в Европа да е последно. Представянето на албума стана по времето, когато бившият бодигард на царя вече гледаше към вратата на МС. Изложбата за десетгодишнината, откак стана премиер, се състоя, когато неговият бивш бодигард остави зад гърба си последните стъпала пред премиерския кабинет. На изборите в коридора на Френска гимназия прокълнтя глас, съквартилец искаше да го чуя, дереджето ни било такова заради царя. Беше се преориентирал и преминал на страната на бившия царски бодигард. Недоспалият гласува в гимназията, построена на мястото, където навремето недоволна от дереджето чистачка се ориентирала и искала да видят как тъпче портрета на невръстния цар Симеончо.

И до днес не е увехнала приказно-фантастичната представа за царствения живот на царя. Надали някой би могъл да предположи, че в началото на прехода обръщението господин Борисов беше към царя, а не към неговия бодигард, който вече е повече цар, отколкото самият цар. Царят е роден да управлява и като такъв не е загърбвал своя първообраз, но като личност съчетава различни функции и едно е почит към цар, друго е уважение към премиер, отделно нещо е лоялност към лидер на партия. От народния епос хората търсели упование в митологизирани юнаци като Крали Марко. Такъв юнак е бившият бодигард на царя, създаде партия по царски тертип, за разлика от него царят не владееше хората си, иначе като него изискваше лоялност, но за разлика от него вярваше в нея, а той иска с послушание да го възнасят. Разлика в манталитета. Шерлок Холмс разгадава загадки, като разсъждава върху хипотези. Разсъжденията на Уотсън са върху информация и неминуемо стига до извода, че заключенията му не фелят пред тези на Холмс. Индуктивният метод на Уотсън и дедуктивният на Холмс са различни мисловни системи и впечатленият Уотсън има поддържаща роля на вярващ във впе-

чатляващия Холмс. Партиите се превърнаха в клише на подобен тип отношения, които легализират култа към обекта на вярата. Верига от нискостоящи Уотсънчета приели зависимостта си от всяко по-високо стоящото Холмсче. Малки матрьошки в капана на голямата матрьошка на Холмс. Така е по света, при нас веднъж цар, после неговият бодигард, ние от бряг на бряг отнасяни.

Като слиза на френския бряг, Наполеон късал виолетки и легнал да поспи под маслиновите дървета, така в „Задгробни мемоари“ Шатобриан описва началото на стотите дни на Наполеон. Когато стъпва на брега, в парижката преса пишело, че чудовището се завръща, като стигнал половината път, че генералът напредва, когато влязъл в столицата, че императорът се завърнал. Така писа нашата преса и за царя, и за неговия бодигард. Останалото постигнаха, както е по света, с партия, а те като матрьошки. От съпоставката между двамата е видно, че вторият по-здраво държи юздите на своите докторуотсънчета и тяхното *bel canto* му поддържа имиджа. С непоклатим имидж се ползва единствено Конан-Дойловият Холмс. Да бъдеш Наполеон не е лесна работа, тази задача била по силите само на един човек, а наполеоновците и кралимарковците са от папиемаше с генномодифициран организъм.

Някои закоравели белотаджии вярваха, че Симеон II е пристрастен към хазарта. Носеше се мътва за очевидци, разказвали как не излизал от казиното в Монте Карло и след последното *faites vos jeux* на крупнето залагал, преди да спре топчето. И да е играл в казино, какво от това. У нас казината май са повече гастрономите и кината, значи за държавата май е по-важно удобството на хазартно настроените хора, отколкото на гладните и културните. В зората на демокрацията Негово Величество Царят звучеше като от отвъдното, а много от монархистите се държаха като ортаци, избирали го на партийно събрание. Ние нямаме аристокрация и в сравнение с иначе свободното ни общуване, нашият *bon ton* не се различава от този по социалистическо време, само е допълнен с имитация на представи за буржоазно възпитание или на сковано подражание на видяно на запад. От радиото все още звучи родна реч, но телевизията дотолкова се профанизира, че и в преводни филми, макар и недопустимо за сюжет и герои не се използва учтивата форма. Обръщението към бивш държавен глава е Господин президент, иначе пред другите щяхме да сме като палета пред майка си. От претенцията обръщението към царя да не е Ваше Величество блика комплекс за малоценност, а и как да кажеш: да сте ми жив и здрав, господин Симеон Борисов. За някои беше заплаха за парламентарната република, но те не станаха по-големи републиканци. Фактът, че в детска възраст Симеончо става цар и държавен глава, и е наследник на династия, станала донор на европейските кралски дворове, не го поставя извън нас. Решението му да застане начело на управлението е продиктувано от политическите

обстоятелства на момента, но съм се убедил, че службата на отечеството за него не е празна фраза. Искаше да свърши начертаното. Знае, че човек прави едно велико дело и искаше то да изпъкне в цветна градина, но градината голяма, а градинари много. Да не го приемаме като един от нас е неуважително отношение към историята. Често, като контактуваме очи в очи с човек, се обръщаме по един начин, като говорим за него, по друг. С обръщанията още в пролога влагаме лично отношение, в което личат политически настроения. Фамилиарното обръщение временно залъгва самочувствието, но принизява отношението към човека, незнайно откъде внедрен вирус за профанизиране до жълто на авторитети и личности.

До идването на царя никой не говореше за харизма на партийните лидери. Изведнъж в неговата харизма се търсеше обяснение за всичко. Обсъжданията се пързаяха между крайности и заключения като от последна инстанция. Необективен подход, като имаме предвид, че издигаме на държавни постове парвенюта с очевидна липса на качества, без при това да споменаваме, че става въпрос за политическо продуктово позициониране. След откриването на НС през 2001 г. всички се събраха в Клуба на народния представител. Царят беше в стаята на парламентарната група. На въпроса ми защо и ние не сме в клуба, шефът на групата ми обясни, че не е необходимо. Обърнах се към царя: всички лидери са там, отсъствието на нашия лидер може да се тълкува като пренебрежение на събитието. Към клуба го последвах, които им предстоеше да упражняват властта под неговото управление. Разговарях с народни представители от всички партии. Царят се доближи до мен: много ви благодаря. Той умее да се владее, но беше видимо развълнуван. В МС вече бившият премиер Иван Костов предаде властта на Симеон Сакскобургготски, подари му писалка и пожела с нея да подпише договорите с НАТО и ЕС. Новият премиер Сакскобургготски му благодари: вдигнал е високо летвата. Висока и обективна оценка. Днес подписът на Сакскобургготски стои под Европейската конституция, основа на Лисабонския договор, и върху договорите ни с НАТО и ЕС, и това стига за висока оценка. Как и какво постигнахме след това е видно, по-тежък, а и съдбовен въпрос е: кой и какво подписа след него и ще подписва занапред.

Когато пое управлението, световната преса пишеше, че мълчаливият монарх превзел с шум страната. Този шум се оказа деликатно и дипломатически уравновесено постоянство. Леко и безметежно управление няма и неговото не прави изключение. Но той обогати демокрацията с нова политическа култура, белязана с промяната на превърналия се в непроменим образец модел на конфронтация. Тонът на новата политическа култура беше нов за политическия пазар. Как отзвучаваше и какви бяха резонансите на новия тон, въпрос актуален и днес. Разпознаваема или енигматична, тази нова методология показва на хората, че може да

живеем и без вражда, но политическите парадигми останаха същите. Остави обаче ярък отпечатък за сравнение и когато граченето стане непоносимо, партийните лидери търсят нотните листове на царската хармония. Само дето не споменават източника, но у нас на плагиатството му се вика креативност. Нямаат неговото естествено поведение, а етиката в партийния живот има епизодична и само за пред хората функция. Преди завръщането на царя не отговорих положително на покани да вляза в политиката. Като имах предвид политическите и икономическите процеси, отклонявах поканите с разбирането, че от партийните различия следва да ползваме идеите, които ни приобщават, политическият дебат за демократичното ни развитие следва да обедини народа, а не да стоим като врагове на два бряга. Разбирането на царя за единство изключваше конфронтация. Имаше протести, но нямаше окървавени сблъсъци, както преди и след него. Неговото управление беше най-спокойният период от началото на прехода, политическо *andante*, свободно и спокойно. Трудно може да си представим, че без мълчаливия премиер начело на световни и европейски организации ще застанат доказали се хора, без значение на политическите им възгледи. В непоносимостта към тях лъсна примитивизмът на желаещите да обсебят тези институции.

Ако сравним поведението не само на наследниците на източноевропейските династии, в контекста на нагласите в съответните страни, резултатът ще е в полза на Симеон II. Начинът, по който реализира желанието си да премине през входа на дворците на своя баща цар Борис III, да спечели изборите и поеме управлението на републиката, потвърждава това. Царят български е човек, но без политически анализ през никаква партийна призма не може да се вникне в далновидността на перспективите в царственото послание. Чуждият на нашите политически нрави дипломатически такт, който владее до съвършенство, му помогна да преодолее пречките пред поемането на властта. В същото време не виждаше заплахите за нея, ако ги е виждал, не успя, а може би и нямаше как да ги преодолее.

С Радой Ралин се срещяхме няколко пъти, преди да почине. Чакаше ме сутрин пред нас и разговорът започваше с нещо, което от години ми натякваше, че не съм направил. Особено след филма за Яворов настояваше да представя творчеството на Кирил Христов. Бях твърде зает и не можах да изпълня желанието му. Една сутрин седнахме на входа на подлеза пред спортната палата. Духаше ветрец, говореше и бършеше очи с носната си кърпа. Симпатизираще на царя и сподели с горчивина съпоставката на личността му, когато беше ограден от всенародната любов, с неговото управление. Попита знам ли какво означава аристократия, отговорих: знам. Съвместното управление на родения да управлява с избраните от народа, продължи разсъжденията си, може да ни превърне демокрацията в

пролетна градина. Дойде 6 април, получи правото да управлява, ама около него зимуват, а искат да им се радваме като на оклюмали кокичета. Кой да ги разтърси, реформи на опашка чакат. Прошепнах: „Хей, пролет иде, дигат се мъглите“*. Очите на Радой светнаха, и продължих: „дерат се ризите на планините“, а той, кимайки, с мелодична интонация завърши стиха на Кирил Христов: „Хей пролет иде в нашия роден край“. Тъжна усмивка се появи на лицето под вдигнатите му вежди, заклати бавно наведената си встрани рошава глава: пролет иде в нашия роден край, ама гледам и тази сутрин налъмът не е цъфнал. И си намести каскета. Това беше последната ни среща. Вървах към парламента и в тон мислите му ми се въртяха завършващи на крация думи: аристо, демо, мерито, слугино, его, култо, медио, клепто, бюро, порно, дворцо, просто и т.н. крация. Едни се наместиха: съешаването на кривокрация с лобикрация ражда куцокрация. В негов стил, но тъпо. Тъпо, ама всичко зависи в каква крация живеем, а крациите лесно се римуват и питането остава – ще се раздерат ли ризите на планините и кога ще дойде пролет в нашия роден край.

Царят е единствен аристократ у нас, роден да управлява, тъй че за него не може да се каже, че е влязъл в политиката, но влезе в камъша на своите довереници. Ритмите на нашата народна музика и на испанското фламенко са различни. Той се осъществявал в западноевропейска среда и независимо от приятелството с кралски особи, помъдрявал в условия на несигурност за бъдещето и със завръщането си в родината трябваше да приложи своята мъдрост. Възпитаван е да бъде цар. Дразнешо звучи русизмът класен – класен певец, вместо – певец от класа. Имал съм доста възможности да се убедя, че царят е държавник от класа. По негово решение заминах за Ню Йорк за участие в сесия на ООН на тема „Борба със световния тероризъм“. Парламентът беше приел декларация за терористичния акт на 11 септември, но за форума в Ню Йорк не беше направена предварителната заявка за изказване. Дадох му текст за мнение и каза да намеря начин да се изкажа. След всяка дума можеше да ме прекъснат, имаше голям страх от декларации и импровизирах. Без неговото поощрение да наруша регламента името на страната ни нямаше да бъде отбелязано в протокола на този форум. В следващия парламент нямаше мнозинство. На втората година на коалиционното правителство в разгара на горещниците ми се обади по телефона. Видяхме се и попита: ще приема ли да стана заместник-министър на културата. Припомних му разговора ни, като спечели изборите през 2001 г., че нямам стремеж да ставам министър. Кимна: в парламента изнесохте цяла лекция за авторското право, вещ сте, а трябва и културна ди-

* Кирил Христов. Хей, пролет иде.

пломация и мисля да отговаряте за международните отношения и ЕС. Отговорих: Вашето предложение предполага веднага да приема, но трябва да помисля. Пак ме потърси и се видяхме на Богородица. В Балчик разговарял с министър Данаилов, той също настоява да се вие. На 24 септември ми се обади по телефона: премиерът чака, и предложи да се видим. Слушах го, запознах го с намеренията ми и в смисъла на думи на Лутер добавих: *Sir, my aim is to change what I can, but, I'll can't endure what I cannot*, Царю, моята цел е да променя каквото мога, но няма да се примиря, с което не мога. Попита дали ще действам като протестант. Отговорих: ще провеждам активна политика на правоприлагане, постепенно това ще отвори пазарът, знам, че ще се приеме за протестантство спрямо ситуацията, резултатът ще покаже в какво и колко съм успял.

Царят сам е заявявал, че не е политик, т.е. не е човек, който представлява група, пък била тя и парламентарно мнозинство. Възпитаван е и обучаван как да представлява държавата, да бъде посредник между политическите сили и да търси баланс като убеден демократ. Пое поста необременен от грешките на прехода, но бях убеден, че бързо създадената по негова или не по негова воля партия ще се превърне в изопачено отражение на представата му за целите на създаденото от него и носещо името му национално движение. Едно е привърженици, каквито имаше достатъчно, друго е партия, изгодите от която стоят над априорно засвидетелстваната лоялност към лидера. Когато царят разбра това, беше късно за неговия гняв. Царското послание от 6 април е за днешния и утрешния ден, затова е царско. Политическата сила, на която стана лидер, стесняваше представите му до рамките на своите разбирания, жонгльорите на дворцовия протокол броеха дни, клатеха глава, клатеха и доверието в него и очакваха да извади магическа пръчка, за учудване е как бяха постигнати доста добри резултати. Нашият народ е набрал опит и е отстоял правото си да има едно на ум и с критичен поглед да наблюдава своите пастири. В испанския език обърнатите въпросителни и удивителни знаци се поставят преди изречението, водят тона и настроението на мисълта, нещо като пролог към казаното. Чуденки или питанки, нашите въпросителни и удивителни са като епилог на изреченото. Казват, че винаги гласуваме против, но когато питанките не са получили отговор, идват удивителните. Слушай го с две, гледай го с три. Хората тълкуват политическите знаци и следят отклоненията от пътя за постигане на обещаните им цели. Народът запази свободата си да преоценява своето пристрастие, и когато се наложи, да използва единственото си оръжие, в качеството на електорат да бъде съдник на тези, които с надежда дарил с доверие.

Въпреки широката употреба в народния говор, „когато му дойде времето“ се превърна в царски патент. Но идва друго време и не знаем какво да правим.

Под път и над път чуваме „бъдете себе си“ от хора, които казват, че са, добре се познават и знаят, че в действителност са други. Царят не би го казал, защото той е себе си. Познава европейската история и е вникнал в царуването на дядо си и баща си. Пред медиите казва каквото иска да се знае. Изглежда, в *cogito ergo sum* се крие отговорът на въпроса за природата на скритото зад царствените обноски негово *alter ego*, което може да съществува единствено ако мисли, за да се реализира. По свой начин се ръководи от принципа на съмнението, *in dubio pro geo*, и не приема нещо за вярно, защото е казано, отбелязва го в бележника и се предпазва да приеме нещо, за което има основания да се съмнява. Обмисля, докато се увери, че нищо не е пропуснато, това създава впечатление, че няма ясни цели и е колеблив при вземане на решения. Проучва проблема през своя микроскоп не за да констатира неговото съществуване, а за да вникне във видимите и невидимите му страни, ефектите и въздействието на последствията от неговото решаване. За него очевидна е само истина, в която не се съмнява. Като прецени, че е точен в преценките, в действията търси баланс между принципите на Декарт, Макиавели и тези на Монтескьо, може би следвал и други, но този баланс беше забележим. Съветите на Марк Аврелий са учебно помагало за всеки държавник, но май не ги е вземал присърце, щом доста дълго лоялност и ласкателство бяха еднозначни.

Надали съществува друга точка на земното кълбо, която да е предоставяла по-благоприятни условия за реализация на амбициите на своя бивш монарх, както го определяха медиите в чужбина. От началото на прехода най-голям интерес имаше към полетите София – Мадрид. Тези самолетни билети, милионите, които го посрещнаха, и очакванията на хората го домотивираха да се закълне в присъствието на патриарха и поеме властта. И без кристално кълбо и допитване до медийни нострадамуси ще стигнем до отговор какво, кой или кои трамбоваха пътя му за излизане от властта и защо пое като шерп целия товар върху царствената си гърбина. Една впечатляваща подробност от награждаването му с най-висок орден. Президентът го окичи, лентата се осука, той не забеляза, но всички стояха сковани и не намериха сили да я оправят. Личността му може да вдърви сетивата и на обиграни политици.

Както и да го наричаме – Симеончо, цар Симеон, Симеон Сакскобургготски, той е неделимо свързан с нашата история. Неговото пряко и активно участие в политическия живот на страната беше и е необходимо. Без него политическото уравнение щеше да бъде много по-сложно и трудно за решаване и щеше да се осакати общественото ни развитие. Ако изключим от съзнанието си която и да е личност от който и да е период, историческото ни русло би изглеждало като дере, а у нас деретата са причина за наводнения и обявяваме бедствено положение. Хо-

рата правят пълноводието на историческото развитие. Ако гледаме на Симеон, както гледаме Аватар през смартфон, нищо няма да разберем. Царят е един от нас, историческите дадености са достатъчни да го приемаме като такъв. Нима постоянното натякване за царските имоти не е, за да прикрие прочутите заменки за жълти стотинки и още по-големи други далавери. При срещите ни във Врана седяхме на мебелите, на които е седял в скута на своите родители цар Борис III и царица Йоанна. След петдесетгодишно изгнание той се беше върнал у дома, както и в Царска Бистрица. Ако за срамотите му отнемат имотите, държавата няма да ги превърне музеи – места, в които се е творила история. От офшорните зони дебнат много пари, и в тях ще се разхожда по царски някой от задкулисието – наше или чуждо. Освен това целта е да се създаде отрицателно отношение изобщо към реституцията. Това личи от отношението към наследниците на старата буржоазия, различно от снизходителната щедрост към партийни номенклатури, олигарси и наследници на социализма. От законите, касаещи собствеността, повече се възползват лакомите за грабеж, отколкото собствениците. Кривокрацията стъпва на криво и грабливи птици бетер царя опосаха всичко, от столицата през планините та до морския бряг, а като се имаш за цар, как да приемеш, че царят е един от нас. Не за плуралистична пъстрога на парламентарната ни република беше и е необходимо участието на царя в политическия живот, без него в многовековната ни историческа летопис ще има бели страници, а на куци крак куцокрацията твори инвалидна история.